

PEKÁRNA

v Brooklynu

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Dobrodružství, sladké dortíky a možná i něco víc...

*Pro Justina,
který se podělil o první
dobrodružství v New Yorku*

JULIE CAPLINOVÁ

PEKÁRNA

v Brooklynu

PŘELOŽILA KAROLINA MEDKOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ

PEKÁRNA

v Brooklynu

Z anglického originálu *The Little Brooklyn Bakery* vydaného nakladatelstvím HarperCollins Publishers Ltd. v roce 2018 přeložila Karolina Medková.

Jazyková redakce Tereza Nekorancová

Návrh obálky, sazba a grafická úprava Eva Hradiláková

Ilustrace na obálce Kateřina Brabcová

Odpovědná redaktorka Marie Hajdová

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou COSMOPOLIS

U Průhonu 22, Praha 7, jako svou 7173. publikaci.

První vydání, Praha 2019, 368 stran

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod.

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title *The Little Brooklyn Bakery*.

Copyright © Julie Caplin 2018

Czech edition © Grada Publishing, a.s., 2019

Translation © Karolina Medková, 2019

ISBN 978-80-271-2731-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-2068-0 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

Kapitola 1

„Je to skvělá nabídka,“ řekla Sophie a pocítila jen nepatrnou lítost, že ji musí odmítnout. Jednou se do New Yorku určitě podívá. „Ale nevidím možnost, jak bych mohla teď odjet.“

Angela se zamračila. „Chápu, že je to narychlo, nejradši bych Mel uškrtila, že si zlomila tu nohu.“

„Nejspíš to neudělala schválně,“ podotkla taktně Sophie.

„No je to ale dost nepraktické, a i když mám hromadu lidí, kteří by ji na půl roku v New Yorku rádi zastoupili, jsi moje nejlepší novinářka přes jídlo. Byla bys *skvostná*.“

„To je od tebe milé, Angelo –“

„Milé?“ Angela nadzvedla jedno ze svých děsivě vytrhaných uzounkých obočí. „Nesnažím se být milá. Tady jde jen o upřímnost. Jsi skvělá novinářka a já bych si jen přála...“ zavrtěla hlavou, „... a ne abys tohle někde opakovala, přála bych si, abys trochu víc žila.“

„A taky jsi zoufalá,“ poškádlila ji Sophie.

„Jasně, to taky.“ Angela se tomu zasmála a odložila pero. „Aspoň o tom popřemýšlej. Je to skvělá příležitost. Takováhle výměna se neděje moc často, a kdybych neměla dvojčata, neváhala bych ani vteřinu.“

„A co Ella? Určitě by jela moc ráda,“ navrhla Sophie.

Angela naklonila hlavu ke straně. „Té holce je dvacet devět a chová se jako dvanáctiletá, to by byla katastrofa.“

„Třeba by nebyla tak špatná.“

Angela nadzvedla druhé obočí. „Moc dobře vím, jak jí pomáháš. Bez tebe by tu nepřežila.“

Sophie se potutelně usmála: „Takže mě do New Yorku poslat nemůžeš.“

Angela se štěkávě zasmála a zavřela zápisník. „Nějak bychom si už poradili.“ Sophie se zvedla k odchodu. „Opravdu, Sophie,“ zvažněla Angela, „slib mi, že o tom budeš přemýšlet.“

Sophie se vrátila do hlavní kanceláře, kde se všichni pořád ještě bavili o Mel a jak jí hnusně praskla kost, když na závěr večírku pořádaného kvůli tomu, že na půl roku odjíždí poflakovat se do New Yorku, skočila ze stolu. Naproti ní se nad židlí pořád ještě pohupoval heliový balonek s nápisem *Bude se nám stýskat*. Někdo by ho vážně měl sundat, než se k Melině stolu přihrne ta velmi americky znějící Brandi Baumgartenová.

Ta chuděra si rozhodně zaslouží něco víc než současný palimpsest lepkavých koleček od prosecca a drobků z Monster Munch (Meliných nejoblíbenějších chipsů) pokrývajících povrch stolu. Sophie popadla nůžky, vrhla se k balonku a s vnitřním uspokojením ho odstříhla. Udělala správnou věc, když Angelu odmítla. Myšlenka na Brandin stůl na druhé straně Atlantiku ji příliš děsila. A chuděra Brandi přijede sem. Do cizího města. Úplně sama. Sophie se málem otrásla. Možná že by jí měla na uvítanou upéct nějaké sušenky, takové ty nadýchané se spoustou čokoládových kousků, aby se tu cítila jako doma. A taky kafe. Američani jsou do kafe blázni. Že by přichystala takový uvítací anglický balíček? Londýn od A do Z. Deštník. A taky...

„Země volá Sophii. Jak se píše *macarons*?“

„Promiň. Co jsi říkala?“ Stáhla balonek k sobě a propíchla ho nůžkami.

„Supr,“ řekla Ella, kolegyně z gastro sekce v *CityZenu*. „Taky jsem to chtěla udělat. Teda myslela jsem na to. A jak se píše *macarons*? Nedokážu si to zapamatovat.“

Sophie jí to odhláskovala a posadila se naproti Elle.

„Co ti Angela chtěla? Nějaký potíže?“

Sophie zavrtěla hlavou. Pořád ještě byla trochu vedle z nabídky, že by měla jet pracovat do americké mutace *CityZenu* na Manhattanu. Kdyby to Elle řekla, už by se jí nezbavila.

„Jaký jsi měla víkend?“ Ella udělala obličej. „Sakra, automaticky se mi to opravilo na *makaróny*. Můžeš mi to odhláskovat znova? Byla jsem v té nové francouzské restauraci ve Stoke Newington. Trochu dálka, ale... ha, jaká byla *Le Gavroche* v sobotu? Ach... ale ne, to neudělal!“

Sophie na okamžik zavřela oči a přinutila se nenuceně usmát. „Bohužel jsme se tam nedostali. Jeho maminka byla nemocná.“

„No teda panebože, ta ženská je nemocná pořád.“

„Nemůže za to,“ bránila ji Sophie a nevšímala si vnitřního hlasu, který, jako správná mrcha, nadšeně souhlasil. Byla špatná, když si přála, aby si paní Soamesová načasovala svoje nemoci aspoň trochu líp? „A tentokrát to bylo vážné. Jeli sanitkou do nemocnice. Chudák James strávil celou noc na pohotovosti, aby hned věděl, co se děje.“

Ella se zamračila a řekla: „Jsi moc hodná. A taky mu toho zatraceně hodně odpouštíš. Nezaslouží si tě.“

„Nemilovala bych ho, kdyby nebyl tak hodný. Kolik znáš mužů, kteří mají na prvním místě rodinu?“

Ella našpulila světlounce růžové lesklé rty. Nejspíš už zase vyrabovala skříňku kolegyni přes líčení. „To je fakt. Greg zapomněl na Den matek, moje narozeniny i naše výročí.“

Sophie by nejradši protočila oči, ale ovládla se. Greg si nepamatoval téměř nic až na to, kdy má další zápas v sálovém fotbalu.

„Jsi naprosto úžasná kuchařka,“ řekl James a odložil příbor. Sophie přikývla, protože ji samotnou potěšilo, jak se jí massaman kari povedlo, nasládlé a pikantní přesně akorát, a brambory nebyly ani příliš měkké, ani příliš tvrdé.

Seděli v její prostorné kuchyni a mezi nimi hořela svíčka. Pondělní večery měla z celého týdne nejradši. Vařila vždycky nějaké speciální jídlo, protože věděla, že James celý víkend běhal okolo matky. Bydlel u ní tři dny v týdnu a zbývající čtyři u Sophie v bytě. Sophie paní Soamesovou podezřívala, že zase až tak nemocná není, a jen chce, aby byl syn u ní. A kdo by jí to mohl mít za zlé?

„Jednou bych se s tebou měl oženit.“ Mrkl na ni, zvedl sklenici, zakroužil rubínově červeným vínem a uznale k němu přivoněl. Což bylo jediné správně, protože to byl velmi příjemný australský merlot, který sehnala na základě doporučení odborníka na víno v práci a stál malé jmění.

„To bys měl,“ odpověděla a srdce se jí nepříjemně rozbušilo. Nebylo to poprvé, kdy jí řekl něco takového. A ona si myslela, že třeba v sobotu v *Le Gavroche*, na druhé výročí jejich prvního rande... prostě doufala...

„Tak jak bylo dneska v práci?“ To bylo na Jamesovi tak milé, že se vždycky zajímal.

„Pamatuješ, jak jsem ti říkala, že Mel v pátek odlétá? Zlomila si nohu. Nemůže do New Yorku jet.“ Sophie zaváhala a zasmála se. „Angela mi to nabídla místo ní.“

„Cože... abys jela do New Yorku?“ James vypadal znepokojeně.

„Neboj, odmítla jsem to. Neopustila bych tě.“

James se usmál a poplácál ji po ruce. „Kdybys vážně chtěla jet, nevadilo by mi to.“ Odmlčel se a pak si přitiskl její ruku ke rtům. „Ale strašlivě by se mi po tobě stýskalo, miláčku. Bylo by hrozný, kdybys odjela.“ Sophie se zvedla, postavila se za něj a rukama ho objala kolem hrudníku. Byla ráda, že Angelině lichocením

nepodlehla. Jednoho dne by se tam ale chtěla podívat. Možná by tam mohli jet s Jamesem spolu. Třeba na líbánky.

James se otočil a něžně se jí přitiskl obličejem ke krku. „Půjdeme brzo spát? Jsem hotovej. Ta cesta z Cornwallu mě vždycky málem zabije.“

„Musím tu uklidit.“ Sophie se rychle rozhlédla po kuchyni plné použitého náčiní. Teď by byla radši, kdyby u vaření neudělala tolik nepořádku a kdyby taky James nebyl pořád tak unavený. Těžko po něm ale může chtít, aby jí pomohl, když zrovna ujel přes tři sta kilometrů.

A vlastně by si neměla stěžovat. Kolik lidí v jejím věku má takovouhle kuchyni? Nebo bydlí v luxusním bytě v Kensingtonu? Táta na tom ale trval. Nebylo by od ní hezké, kdyby to odmítla. Milovala ho nade všechno, ale to neznamenal, že mu dovolí, aby jí pomáhal najít práci (že by si promluvil s někým z představenstva) nebo jí platil drahou soukromou školu (když už si zvykla na místní gymnázium), a nepřipadalo jí správné používat svůj aristokratický titul.

Když konečně všechno uklidila a přišla do ložnice, James už tvrdě spal a pokoj byl ponořený do tmy. Jamese nikdy nenapadlo, aby jí rozsvítil lampičku na nočním stolku. Potichu se svlékla, vklouzla do postele a přitulila se k němu. Žádné reakce se ale nedočkala. Byl chudák vyřízený. Úplně mrtvý. Usmála se a odhrnula mu z čela zplihlou ofinu. Byl to dobrák. Staral se o mámu a nikdy si nestěžoval. Sophie zavřela oči. Měla vážně štěstí. Kdo potřebuje New York?

* * *

Mám zpoždění, sejdem se až tam. Mám sice dneska volno, ale vím, že se na tebe můžu spolehnout. Jsi skvělá. Kx

Sophie se nad textovkou usmála. Kate byla ještě horší než ona. Vždycky se toho snažila stihnout moc najednou. Vsadila by ale poslední libru, že Kate strávila noc u Bena a že to byl ten důvod jejího

zpoždění. Byli pořád ještě v té zamilované, vášnivé fázi, kdy se nedokázali jeden druhého nabažit. Ne že by si něco takového Sophie pamatovala s Jamesem. Jejich láska byla od začátku taková jemnější a něžnější, žádná horečná vzplanutí. Sophie si nebyla jistá, jak by s takovou žhavou sexualitou vůbec naložila. Prostě taková nebyla a částečně měla pocit, že to je vlastně trochu sobecké. Neměla by láska být něžná, objímající a vřelá? Něco, o co je potřeba se starat a pečovat? Nemohla ale popřít, že Katino štěstí a *joie de vivre* jsou láskyplné, a když Ben při pohledu na Kate přimhouřil oči, bylo to tak intenzivní, že Sophii naskočila husí kůže.

Zatímco čekala na své cappuccino a poslouchala syčení kávovarů, který obsluhovala jedna z dívek, které tu pracovaly v sobotu, zadívala se znovu do výlohy s dobrotami. Neměla by, ale vypadaly tak báječně. Ne, ne, nemělo to cenu, skořicovému šneku prostě nedokázala odolat.

Do jedné ruky si vzala talířek, do druhé hrnek, ramenem se snažila přidržovat kabelku, aby jí nesjela a nebouchla do žádného stolku, a opatrně se proplétala mezi prázdnými židlemi ke svému oblíbenému místu v rohu, odkud bylo vidět na rušnou ulici.

Její obvyklý stůl byl ale bohužel obsazený. Seděla u něj unaveně vypadající žena s batoletem, které rozhořčeně kvílelo. Velké modré očimu blýskaly hněvem a ručičkou svírající plastovou lžičku máchalo ve vzduchu ve snaze dosáhnout na kelímek s jogurtem, který jeho matka držela tak akorát mimo dosah. Sophii bylo jasné, proč je kelímek mimo nebezpečnou zónu. Holčičce se už podařilo si většinu jogurtu rozpatlat do vlasů a matka se ji snažila očistit. Sophii to připadalo spíš jako zápas s chobotnicí.

Posadila se k vedlejšímu stolku a s nepatrným úsměvem se dívala na jejich přetahování. Zrovna se už chtěla otočit, když se mladá maminka ohlédla. Podívala se na Sophii vyloženě zle a ústa měla sevřená do znechuceného úšklebku.

Sophie se příliš rychle napila horké kávy, takže si popálila jazyk, a hned odvrátila pohled. Ta přímá, zuřivá nenávisť vůči ní ji šokovala a skoro měla pocit, jako by jí někdo fyzicky ublížil. Několikrát se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Chudák maminka byla nejspíš úplně vystresovaná, nebylo to nic osobního. Vykouznila na tváři úsměv, tentokrát opatrně upila kávy a znovu se na ni podívala. Snad jí milá, přátelská tvář trochu pomůže.

No teda, to se ošklivě splekla. Jestli něco, tak se znechucení v ženině obličejí ještě prohloubilo, vrásky okolo sevřených rtů vypadaly jako povrch seschlého ořechu. Jednou rukou zuřivě otírala batole, jako by místo ubrousků držela rozevláté plachty v bouři.

Nevnímat ženino utrpení bylo nemožné. Sophie na okamžik zaváhala. Nedokázala ale tu naprosto nešťastnou maminku ignorovat.

„Jste v pořádku?“ zeptala se nesměle, jako by se snažila podat pomocnou ruku lvici.

„V pořádku?“ vyštěkla ta žena. Holčička začala kvílet a tvář její matky se náhle proměnila, jako by se propadla do sebe, vztek a zlost nahradila ohromná lítost. „Ach Emi, holčičko.“ Vzala dívku i s upatlanými prstíky do náruče, přitiskla si ji k sobě a hladila ji po zádech. „No no, mamince je to líto.“

Sophie pocítila osten závisti a téměř nepatrně se jí sevřela děloha. Jednou...

Holčička se pevně držela maminky a přestala plakat. Najednou zavýskla a vrhla se po kelímku s jogurtem. Žena se odevzdaně usmála a zavrtěla hlavou. „Ty lumpíku.“ Vtiskla holčičce pusku na jemňounké kudrlinky, posadila si ji na klín, a když postavila kelímek před ně, podala dcerce lžičku.

Žena se zadívala na Sophii klidným, vyrovnaným pohledem, přestože v něm stále byla patrná spousta vzteku. „Ptala jste se, jestli jsem v pořádku?“ Oči jí zajiskřily slzami a hlavu naklonila vyzývavě ke straně.

„Ano, nepotřebovala jste pomoc? Určitě je to hodně náročné.“ Sophie se usmála na holčičku, která teď byla nesrovnatelně šťastnější. „Je nádherná. I když ten nepořádek vám tedy nezávidím. Nechcete přinést ještě nějaké ubrousky nebo něco?“

„Nádherná a *moje*,“ opáčila žena znepokojeně a ochrannitelsky holčičku objala.

„No ano,“ odpověděla Sophie obezřetně. Copak si ta žena myslí, že jí chce dceru unést nebo co?

„I když to tě asi moc netrápí, vid', Sophie? Dělit se o cokoli.“ Ženin tón se proměnil a najednou vypadala vyčerpaně. Svěsila ramena a přes tvář se jí mihl výraz bolesti.

Sophiin úsměv zamrzl. To náhlé tykání zřejmě naznačovalo, že by měla vědět, o co tady jde. A jak to, že ví, jak se jmenuje?

„Jen jsem se snažila pomoci.“ Litovala, že se na ženu vůbec podívala.

„Ty? Pomoci?“ Žena se hořce zasmála. „Myslím, že už mi tvoje pomoc stačila. Pomohlas mi od manžela.“

„Cože?“ Sophiina ruka se zastavila v půli cesty, jak se chtěla znovu napít kávy.

„Isi na sebe pyšná? Bohatá mrcha s bytečkem v Kensingtonu a papínkovým sídlem v Sussexu. Zjistila jsem si toho o tobě dost. Lady Sophie Bennings-Beauchampová.“

Sophii spadla brada. Ta žena si teda dala záležet. Nikdo z kolegů v práci o jejím aristokratickém původu nemá ani tušení. Pas drží pěkně v tajnosti před slídivýma očima. Vlastně ho viděla jen Kate a tehdy byla natolik profesionální, že se o tom vůbec nezmínila.

„Ten titul ne–“ začala se automaticky bránit, protože to tak dělala vždycky, ale ta žena ji přerušila.

„Pěkný, pohodlný život. Nedivím se, že James půlku toho svého tráví s tebou. U tebe asi nikde nevisí prádlo. A v noci ho nebudí pláč malé.“

„James?“ Sophie ztuhla. Už jak otevřela pusy, věděla, že to bude znít jako to největší klišé z knížek: „Co ten s tím má společného?“

„James Soames. Můj muž. Žije v Londýně od pondělí do čtvrtka. Domů do Newbury přijíždí za svou ženou a dcerou od pátku do neděle.“

„Ale on přece jezdí do Cornwallu.“ Sophiiny nohy jako by někdo zalil do olova a přikoval k židli. „Teď je v Cornwallu.“

„Ne, to teda není, ty blbá krávo. Seká trávník u domu číslo 47 ve Fantail Lane v Newbury. A pak postaví houpačku pro Emu.“

Kapitola 2

Srdce se jí nepříjemně rozbušilo, když se jí nad hlavou rozsvítil nápis *Fasten Seatbelts*. Teď už si to nemůže rozmyslet. Ani přemýšlet, jestli to náhlé rozhodnutí nebylo moc úspěšné.

Okolo ní si lidé balili věci, které roztahali kolem sedadel během sedmihodinového letu, uklízeli notebooky a iPady, zakládali si knížky, skládali deky. Přes uličku viděla okénkem blikající světlýka, která se s klesáním letadla zaostřovala. V uších jí praskalo a zaléhalo.

Kola se s bouchnutím a poskočením dotkla země a motory se rozeřvaly, jak začalo letadlo brzdit. Byla vážně tady, s peněženkou plnou dolarů, adresou někde v Brooklynu a kufrem plným zoufale úsporného šatníku, který by ji měl provést celými šesti měsíci. Přibalila si vůbec nějakou teplou bundu? Rukavice? V New Yorku je přes zimu přece dost chladno, ne?

Stále ještě přemítala o nevhodnosti všeho, co zabalila, když se jí podařilo ze sebe dostat přiškrcené „na shledanou“ usměvavým letuškám. Navíc přemohla obrovské nutkání jednu z nich popadnout za ruku a škemrat, aby ji vzali do Londýna, až poletí zpátky.

Je to jen únava, řekla si, a šourala se dál tunelem, který jí pod nohama lehce vibroval, jak v něm drkotala kolečka kufříků. Jejich rachocení se odráželo od plechových stěn. Měla před sebou spoustu úkolů, celní kontrolu, najít taxík, vypořádat se s cizími lidmi a zařídit si tu nový domov. Uplynulých pár hodin strávila v téměř příjemném podivném útluhu, kdy nemusela přemýšlet o ničem

jiném, než jaký si pustí film, jestli si dá hovězí nebo kuřecí maso a jak otevře sáček, v kterém byla zabalená houska.

Sevřela madlo příruční tašky, jako by jí to mohlo nějak dodat odvahy a vydala se za proudem lidí, z nichž většina zjevně věděla, kam pospíchá. Zabočila za roh a vstoupila do ohromného prostoru pasových kontrol. Její pohled okamžitě zamířil ke stropu, odkud visela americká vlajka. Žaludek se jí sevřel nervozitou. Papíry měla rozhodně v pořádku, ale o kontrolách v USA slyšela přímo hrůzostrašné historky. A nevypadalo to dobře. Otevřených přepážek bylo jen pár a fronta byla neskutečně dlouhá. Dívala se na lidi před sebou, sevřela pevněji pas a pokoušela se tvářit nevinně, jako by se snažil každý, kdyby kolem sebe měl ozbrojené hlídky s drsným výrazem s jasným poselstvím – střílíme bez váhání a ani nemrknem.

Když se konečně dostala na řadu, byla vyčerpaná, ale taky podrážděná. Letadlo přistálo už před hodinou a půl a její tělo fungovalo podle britského času. Navíc byla zvyklá na evropskou lhostejnost a lakonické prohlídky. Tenhle zdoluhavý proces v nemožnou hodinu včetně snímání sítnice a také otisků prstů, když ji bolely nohy a bylo jí na omdlení, se podepisoval i na jejích vycvičených zásobách laskavosti. Ubíhala jedna dlouhá minuta za druhou, během nichž úředník ve středních letech pečlivě prohlížel její pas. Ve tváři měl kamenný výraz, obočí stažená a mezi nimi vrásky. Zadíval se na ni, pak do pasu a znovu na ni. Sevřel se jí žaludek a jak byla celá omámená, málem se jí podlomila kolena. Úředník se znovu zadíval do pasu.

„To jako vážně?“ zeptal se a oči se mu rozšířily, když se opět zadíval do pasu a na ni. „Lady Sophie Amelia Bennings-Beauchampová.“ Chvilku jí trvalo, než se naladila na jeho americký nosový přízvuk, a pak přikývla s pokrčením ramen a úsměvem, který jako by říkal: *co můžu dělat*.

„Máte v tašce korunku?“ Jeho přímá otázka v sobě měla podivnou směs agrese a zvědavosti.

Nějaký rarach ji přiměl velmi vážně odpovědět: „Tentokrát ne. Většinou s rodinnými šperky necestuji.“

„Výborně, slečno. Nebo bych vám měl říkat Vaše Jasnosti?“

„Říkejte mi jen Sophie.“

Vypadal šokovaně.

„Nebo slečno Benningsová,“ dodala s úsměvem a měla radost, že se jí podařilo prolomit ten jeho děsivě vážný úřednický výraz.

„Ne slečno Bennings-Beauchampová.“ Vyslovoval to jako *Boučempová*, takže ji napadlo, že by mu měla vysvětlit, že to má být *Bíčemová*, ale nakonec se rozhodla mlčet. V tuhle noční hodinu nic vysvětlovat nebude.

Naklonila se dopředu a zašeptala: „Snažím se cestovat inkognito. A tak jsem jen slečna Benningsová. Je to tak jednodušší.“

Přikývl, dal si prst na ústa a pohledem přejel prostor za ní. „Ani muk.“

„Děkuji.“

„Bylo mi potěšením, lady Bennings-Beauchampová.“ Mrkl na ni, ale pak se zamračil. „Jste tu pracovně?“ Obočí mu kleslo, až mu téměř překrylo oči. „Vízum L1.“

„Táta moje dědictví prosázel,“ šeptla Sophie koutkem úst. Začínala si to užívat.

„To jsou věci.“ Zavrtěl hlavou a posmutněl. „To je tedy špatné, Vaše Jasnosti.“

„A prodat rodinné cennosti jsem nemohla, a tak jsem si musela najít práci.“

„No, to se mi tedy nezdá správný,“ zarazil se a celý obličej se mu soucitně stáhl, pak ale uctivě pokývl hlavou a dodal: „Ale je to pro vás dobře, Jasnosti.“ Na okamžik se odmlčel, a jako by ho něco ponouklo, rozpomněl se na svoji úlohu. „A kde budete během svého pobytu bydlet?“ zeptal se podle naučeného scénáře.

Odrecitovala adresu, kterou se naučila z paměti.

„Brooklyn?“

„Ano,“ řekla Sophie s úsměvem nad jeho zjevným zklamáním.
„Není to tam hezké?“

Narovnal se a pozvedl bradu. „Narodil jsem se tam a vyrostl, slečno. Teda Vaše Jasnosti. Brooklyn...“ zarazil se, „... za poslední roky se dost změnil. Teď je to takový módní. Ne jako za mě. Snad se vám tam bude líbit.“

„Určitě ano.“

„Můžu se vás na něco zeptat?“

„Jistě.“

„Znáte se s královnou?“ V očích mu blýskalo nadšené očekávání.

Sophie se narovnala, obezřetně se ohlédla, a když se k němu otočila, pohledem jako by ho varovala, že její sdělení bude přísně tajné. Ztišila hlas: „Ano, rodina tráví každý rok Velikonoce v Buckinghamském paláci. Princ Philip je úplný miláček a děti Williama a Kate jsou opravdu rozkošné. Nikomu ale neprozradte, že jsem vám to řekla. Nemáme o tom mluvit.“

Rychle si přiložil ukazováček k čelu, jako by salutoval, a přikývl. „Ani muk. Ale pozdravujte ji ode mě. Jmenuju se Don. Don McCready.“ Celý se rozzářil. „Až řeknu svojí ženě, Betty-Ann, že jsem vás potkal, bude u vytržení. Ona královskou rodinu prostě miluje.“

Taxík uháněl ulicemi a kolem se míhala neonová světla. Silnice byla i takhle v noci dost rušná. Sophie nakrčila nos nad nepříjemným zápachem nějakého krabičkového jídla, který se vznášel nad zadními sedadly ošuntělého taxíku. Nelíbila se jí ani ošklivá kovová mříž oddělující prostor cestujících od řidiče, který k ní byl navíc nepříjemně lhostejný. Na palubní desce měl připevněný mobil, z kterého se řinul proud španělštiny, přerušovaný jen občasnou jednoslabičnou odpovědí taxikáře. Opřela se do otrhaného sedadla

a sledovala přes poškrábané okýnko okolí, kudy projížděli. Vypadalo to jako Amerika, kterou jako dítě viděla v televizi, když se dívala na staré epizody v seriálu *Policie New York*. Lidé všech ras se míjeli na chodnících. Nehtová studia si podávala ruku s pneuservisy, a jako by všechno bylo psané trochu jinak. Znejsťovalo ji to, stejně jako neznámé značky fastfoodů – Golden Krust, Wendy's, Texas Chicken & Burger. I všudypřítomné McDonalds, Dunkin Donuts a KFC, přestože vypadaly stejně, jí připadaly tak nějak jiné.

Na okamžik ji přepadla touha poklepat taxikáři na rameno a požádat ho, aby se otočil a vzal ji zase zpátky. Zhluboka a roztřeseně se nadechla. *Vzmuž se, Sophie, rozhodla ses to udělat. Byla to tvoje volba.*

Vytáhla telefon a znovu si přečetla e-mail s pokyny. Firma jí zařídila byt s jednou ložnicí, v dosahu metra někde v Brooklynu a snadnou cestou do práce. Na chvíli si představila poskakující balonek nad Meliným stolem. Její stůl po Brandi Baumgartenové na ni bude připravený čekat hned v pondělí, jen nějakých jednatřicet hodin od této chvíle. Posunula si obrazovku, aby se znovu podívala na mapu metra, kterou si stáhla. Oproti londýnskému metru, na které byla zvyklá, jí to připadalo strašlivě složité. Zhluboka se nadechla a zavřela aplikaci. Zítra bude mít dost času, aby se rozkoukala a přišla na to, jak se dostane do práce.

Taxík zpomalil, protože sjeli z dálnice, a ulice kolem se najednou staly zajímavé, se spoustou barů, pulzující životem, hrnuly se tu davy lidí, venkovní posezení byla plná, a jak jeli okolo, ukazoval se v barech a restauracích snad celý svět, co tu bylo národností. Náhle zaskřípěly brzdy, a ještě než taxík úplně zastavil, řidič se otočil a vyštěkl: „Čtyřicet dolarů.“

„To je ono?“ zeptala se a okýnkem si prohlížela několik výloh před sebou.

„Číslo 425 – to je přesně tady, madam,“ odpověděl a skoro opovržlivě ukázal palcem. „Přesně, jak jste chtěla.“

„Aha, dobře,“ řekla Sophie nejistě, protože nechápala, kde vidí jaká čísla. Možná že šlo o něco místního a dívala se na špatná místa.

Taxikář už byl ale venku a vykládal jí kufry na chodník.

„Děkuju,“ řekla Sophie zdvořile a snažila se mezi neznámými bankovkami v peněžence najít padesátidolarovku. Věděla, že dýško je v Americe velká věc a najednou ji sevřela panika. „Drobné si nechte.“ Netušila, jestli mu dala moc nebo málo, ale bylo dost pozdě a ona už jen chtěla najít slíbený klíč, dostat se do ložnice a zhroutit se na postel.

Taxikář popadl peníze a skočil do auta dřív, než mohla cokoliv dalšího říct. Červená zadní světla zmizela ve tmě na konci ulice, jako dvě zářící oči prchajícího démona.

Stála tam na chodníku se dvěma kufry a příruční taškou, a jak se dívala na výlohy obchodů, sevřel jí srdce strach. Ani na jedné dveřích nebylo číslo, které by jí pomohlo. Otočila se do ulice, která se táhla neskutečně daleko. Nebylo na ní vidět moc lidí a zpoza jednoho rohu slyšela nějakou hádku.

Otočila se zpátky a leknutím nadskočila, protože se jakoby odnikud vynořil neznámý muž. S téměř dvěma metry to byl určitě nejvyšší muž, jakého kdy viděla. Měl dlouhé, štíhlé, lehce pokrčené nohy, a jak se k ní blížil, vypadalo to, že se pohupuje. Nejdřív dostala strach, že ji takhle samotnou uprostřed noci přepadne na neznámém místě, ale obavy zmizely hned, jak se mu v ebenové tváři objevil úsměv plný bílých zubů.

„Hej, madam, jste v pořádku? Vypadáte trochu ztraceně.“

„Já... no... hledám číslo 425.“

Tyčil se nad ní a tak trochu zvláště voněl rozmarýnou. Nenápadně začichala a rozeznala ještě bazalku.

„Tak to máte hnedle tady nad Belliným obchůdkem.“ Ukázal na pekárnu a Sophie si pak všimla uzounkých dveří vmáčknutých mezi dvěma obchody. „Vy musíte být to anglické děvče.“

„To jsem, ano.“ Vůně bazalky teď ještě zesílila, a protože byla celá omámená ještě z letadla, vyhrkla: „Voníte bylinkami.“

„Bylinami,“ opravil ji. „Byliny a koření, ty vám domov provoní.“

„Zní to jako dětská říkanka,“ odpověděla Sophie a připadala si trochu jako Alenka v říši divů.

Jeho úsměv se ještě rozšířil a pak ukázal na obchod o několik vchodů dál. Sophie přikývla a připadala si trochu hloupě, protože *Byliny a koření, ty vám domov provoní* byl název jeho obchodu.

„Zrovna jste dorazila?“ zasmál se. „No jasně, že jo, proč byste jinak uprostřed noci stála na chodníku s hromadou kufrů? Já jsem Wes. Trochu vám pomůžu, když dovolíte.“

Na protesty byla moc unavená, a tak jen přikývla. S úlevou zjistila, že schránka hned vedle dveří jí po natukání kódu vydala klíč. Wes ji vedl nahoru po úzkém schodišti a s lehkostí nesl její příruční zavazadlo i kufry. Sophie se za ním naopak trochu potácela, ale aspoň mohla nasávat vůni bylinek, která se k ní linula ze dvou květináčů upevněných v látkovém pytli, co měl přehozený na zádech.

V prvním poschodí se zastavil před jasně červenými dveřmi. „Tak tady to je – 425A, Bella bydlí jen o patro výš. Pronajímá si celý tenhle dům.“ Vzal si od ní klíče a slavnostně otevřel dveře. Zavazadla jí složil v maličké předsíni a rozsvítil. „Vítejte mezi námi.“ Vylovil z pytle květináč a podal jí rozmarýnu. Pak zasalutoval, sklonil se pode dveřmi a s veselým pohvizdováním seběhl ze schodů.

Byla sice unavená, ale tohle nečekané a milé setkání s mužem, který ji obdaroval rozmarýnou, ji potěšilo tak, až získala pocit, že život v Brooklynu by přece jen mohl být snesitelný.

Předsíňka se otvírala do pokoje s několika dalšími dveřmi. Měla dojem, že rozeznává naleštěnou dřevěnou podlahu, dvě vysoká

okna, skrz něž dopadalo dovnitř měkké pouliční světlo, a matné obrysy nábytku. Položila květináč na stůl a otevřela nejbližší dveře. Bingo, ložnice. Velká postel, peřina, polštář, ale nic nebylo povlečené. Sakra. Nenapadlo ji balit si s sebou povlečení. Kašlu na to, řekla si a oblečená se vrhla na holou peřinu a pořádně se přikryla. Její poslední myšlenka patřila zubům, a že jim ráno věnuje minutu čištění navíc.

Kapitola 3

Přes nekřesťansky brzkou hodinu byla Sophie už v pět ráno úplně vzhůru. Ačkoli spala jen pět hodin, její vnitřní hodiny byly pevně nařízené na londýnský čas, takže by si podle nich měla právě užívat pohodové ráno, kdy si může pospat do devíti.

Sophie se se zasténáním převalila. Připadala si celá ulepená a špinavá a pořád jakoby pomačkaná z cesty letadlem. Zírala na neznámý strop a sledovala, jak se skrz tenoučké závěsy opatrně prodírá denní světlo. Jako obvykle se jí začaly v hlavě rojit myšlenky. Vzpomínky na uplynulé dva roky se draly na povrch jako skřeti z temných děr. Ne, ne, tohle teda ne. Odmítá se jimi zabývat. Sprcha. Vybalit. Najít čaj. To byly priority.

Přehodila nohy přes okraj postele a rázně je položila na prkenou podlahu. Rozhlédla se okolo sebe. Bylo tu místa tak akorát, aby se sotva dvakrát otočila, ale bylo tady čisto a zjevně čerstvě vymalováno. Vkusný odstín šalvějově zelené doplňovalo krémově bílé čelo postele a komoda s oválným zrcadlem. Postel byla kvůli prostoru přiražená ke zdi a v pokoji nebyla ani stopa po skříni.

Důvod odhalila, když otevřela druhé dveře vedoucí z ložnice. Otevíraly se do úzké chodbičky s vestavěnou skříní, na jejímž konci byly další dveře, které vedly do podlouhlé, ale velmi úzké koupelny. Nicméně naleštěné, blyštivé dlaždičky a čistotou zářící chromové vybavení víc než vynahrazovaly stísněné dimenze.

S pohledem na ultramoderní sprchu plnou nejrůznějších koutků, hlavic a páček, v které by se zřejmě mohlo osprchovat celé

ragbyové mužstvo, ze sebe svlékla šaty a blaženě si na sebe pustila horkou vodu. Až když jí proudy vody ze dvou různých směrů zmáčely dlouhé blondaté vlasy, uvědomila si, že tu není ani šampon, ani mýdlo a ani ručník. Vlastní hloupost ji rozladila. Jak to, že ji nenapadlo zabalit si ručníky a povlečení?

Oklepala se jako pes, aby se trochu osušila, místo předložky popožila svoje džíny a vlasy si zamotala do trička, aby jí z nich nekapalo. Pak se na sebe našťavaně zadívala do zrcadla.

Panebože, vždyť ona byla přece člověk, na kterého se vždycky všichni mohli spolehnout, že bude mít náhradní věci i pro ostatní.

Začala tahat věci z kufru, zděšeně zírala na to, co náhodně zabalila a ještě víc byla v šoku ze všeho, co zapoměla. Žehlička na vlasy. Žádný fén. Čtrnáctery kalhotky. Jedna podprsenka. Tři zubní pasty. Žádný kartáček. Pinzeta. Žádné nůžky na nehty. Její druhá nejoblíbenější kuchařka. A čajové pytlíky bez teinu? Zrovna když by si ho potřebovala šlehnout přímo do žil? A kdo vůbec pije cokoliv zbavené toho nejdůležitějšího? Na to by měly existovat zákony.

Dřepla si na bobek a s náhlou jasnozřivostí si vybavila všechny události minulého týdne. Bože, ohlédnout se zpět byla báječná věc. Teď když už bylo sakra pozdě, bylo zjevné, že balila v jakémsi oparu odmítání a naprosté nerozhodnosti. Přesvědčená, že nakonec stejně neodjede. Do poslední minuty, než na dveře zazvonil taxikář, si byla jistá, že do toho nepůjde.

Kousla se do rtu, klekla mezi rozházené košile, džíny a conversky a v duchu si procházela poslední dny v Londýně. Jakmile kývla na Angelinu nabídku, jako by se ocitla na běžícím páse. A neměla ani vůli, ani energii, natož kapacitu pro nějaké hlubokomyslné zvažování, dokázala jen klást jednu nohu před druhou. Trápení se ukázalo jako užitečný štít před smutnou realitou, dokud už nebylo pozdě z běžícího pásu sestoupit. Taxík stál před domem, v ruce měla pas a vedle sebe dva kufrы a příruční tašku.

A teď byla tady. V Americe.

„Fajn.“ Postavila se, stáhla si mokré tričko z vlasů a odhodlaně se na sebe zahleděla do zrcadla. „Jsi tady.“ Přísně se dívala sama sobě do očí. „A ty, ano ty, Sophie Bennings-Beauchampová, Bouchampová pro toho milého úředníka na letišti, se musíš vzmužit. Dát se do kupy. Potřebuješ povlečení. Ručník. Toaletní potřeby.“

Ta hloupá opomenutí jí aspoň určila misi pro dnešní den. Musela vyrazit ven a koupit aspoň tohle nutné minimum.

„A taky nějaké jídlo.“ Propánakrále, byla tak mokrá, že ještě ani neprozkoumala svůj nový byt. Navíc si povídá sama se sebou. „A co je na tom špatného? No tak. Tohle je přece příležitost.“ Říct si ty věci nahlas jí pomáhalo necítit se tak hloupě. Možná že by si měla koupit nějakou tu knihu o seberozvoji, aby si načetla další přesvědčivé mantry. „Je to příležitost. Jiní lidi by za takovouhle možnost vraždili.“ Ok, možná, že to je trochu nadsazené, ale všechny kamarádky jí upřímně záviděly. Ani jedna z nich neříkala nic jako, „Ach bože, jen si představ, jak velký a děsivý New York bude a jak si tam budeš připadat sama.“

Zkoumání bytu jí moc času nezabralo. Byl hodně malý, ale dokonale uspořádaný. Moderní, kultivovaně a důmyslně zařízený. Na nic takového sice vůbec nebyla zvyklá, ale když se postavila do kuchyně s ostrůvkem, spokojeně pokývla. Ano, tady může bydlet. Naleštěné široké parkety působily příjemně, vysoká francouzská okna sem vpouštěla dostatek světla a byl z nich báječný výhled do ulice. Byla tu televize a jakási černá krabice se spoustou dálkových ovladačů. Když se na ni podívala, píchlo jí u srdce. To bývala Jamesova záležitost. Jasně červená pohovka s šedivými polštářky stála naproti krbu a díky tomu působila přívětivě.

Na druhé straně pokoje stála podél černě stěny dlouhá kuchyňská linka obložená bílými kachlíky, které tvořily předěl k lesklé temně rudé části. Ostrůvek s barovým posezením odděloval kuchyň od obývacího pokoje. Byly v něm zabudované dva dřezy a poskytoval ještě poměrně hodně pracovního prostoru. Sophii potěšilo, že varná deska, trouba, lednice a dřezy byly navrženy v dokonalé shodě s osvědčeným pracovním trojúhelníkem všech kuchařů.

Ve skříňkách našla všudypřítomné hrnky a talíře z Ikey a jen se nemohla rozhodnout, jestli je to spíš zklamání nebo příjemné zjištění. Částečně doufala v něco trochu víc exotického – nějaký šik porcelánový servis, který by dokazoval, že přeletěla skoro pět tisíc kilometrů. Ale jiná její část – a ta byla rozhodně dominantnější, pokud k sobě měla být upřímná – byla vlastně ráda, když ty známé vysoké hrnky a robustní pastelové talíře uviděla. Jako by jí říkaly, *tak vidíš, zase tak daleko od domova nejsi.*

Souhlasně pokývla a už se chtěla otočit, když si koutkem oka všimla nečekaných dveří, schovaných za posledními kuchyňskými skříňkami.

„Ale ale, copak to tu je.“ Vyšla na balkon a okamžitě zvedla hlavu ke slunci, aby ji teplými paprsky pohladilo po tváři. Na nebi nebyl ani mráček a slunce pálilo. Asi minutu tam jen tak stála a nasávala do sebe teplo. Zlatavé světlo ji nekonečně objímalo, až se jí pochmurná nálada náležitě zvedla.

„I want to see the sunshine after rain, I want to see bluebirds flying over...“ zanotovala si při pohledu na maličký stolek, dvě židle a prázdný truhlík, který přímo křičel po tom, aby do něj zasadila nějaké bylinky. Promluví si s Wesem, tím zvláštním nočním bylinkářem. Napadlo ji, že by tam možná mohla dát i chilli papričku, ale pak už se otočila a zadívala se na řady střech a do tajných zákoutí dvorků. Viděla sousedům skoro až do kuchyně. Na některých zahrádkách byly na maličké trávníky vmáčkнутé prolézačky

a houpačky, zatímco jinde zahlédla terasy vkusně zařízené luxusně vypadajícím nábytkem. V písničce se dostala zpátky k refrénu, „Sunshine after rain“, a musela rychle spolknout knedlík v krku a držet se, aby jí nevyhrkly slzy. Dobře, bude trvat asi trochu déle, než zase uvidí duhu nebo něco podobně optimistického, ale jednoho dne se určitě začne cítit líp. S hořkostí se zadívala na druhou židli.

S povzdechem vešla zpátky do kuchyně. Musela se nějak zaměstnat. Sepsat si seznam úkolů. Kdyby si zabalila aspoň jedno hloupé pero. Nemohla ale před sebou tajit, že jen odkládá chvíli, kdy bude muset vyjít ven z bytu.

Na druhé straně dveří visel obrovský kus voskovaného papíru, na jedné straně nerovně odtržený, jako by někdo popadl první věc, kterou měl po ruce. Byl na něm vzkaz napsaný nejspíš modrým zvyrazňovačem.

Vítejte. Seběhněte za mnou do kavárny, ať se poznáme. První kafe je na mě a nádvkem přihodím i snídani, protože jsem vám nezvládla nakoupit. Vaše bytná Bella.

Kafe. Teď když se jí to slovo dostalo do hlavy, probral se i žaludek. Kdy naposledy jedla pořádné jídlo? Nemůže tady přece zůstat celý den... nejspíš by tedy mohla... ale potřebovala koupit nějaké věci, ručníky a povlečení. Tohle jí ale dalo konečně tu správnou motivaci začít něco dělat a přestat se litovat.

Popadla průvodce, do kabelky rychle naházela všechno, co jí připadalo potřebné, a vyrazila ven.

Minulou noc si vůbec nevšimla výlohy pekárny a teď před ní stála jako u vytržení. Uprostřed byla zavěšená fotografie Audrey Hepburn z *My Fair Lady*, oblečené do ikonických černobílých šatů, které měla na dostizích v Ascotu. Pod obrázkem pak bylo něco, co

by Sophie dokázala popsat jediné jako nejskvostnější výlohu, jakou kdy viděla. Na dvou podstavcích na dort byly seřazené černo-bílé dortíky jako dvorní dámy, které dělají doprovod královně – pěti-patrovému svatebnímu dortu. Poleva a tvar umně odkazovaly na design klobouku. Pod obrázkem byl citát:

Pamatujte, že nic není nemožné. Audrey Hepburn

Sophie přikývla. Měla by začít myslet pozitivněji. Jako by se z ní úplně vypařila vůle něco dělat. S profesionálním zájmem zkoumala dort a žasla nad precizností a nápaditostí. Pak ale někdo vedle ní otevřel dveře a spolu s ním vyběhla ven i vůně kávy.

Znovu jí zakručelo v žaludku, a tak chytila dveře dřív, než se stáčily zavřít. Jakmile vstoupila dovnitř, zarazila se, zavřela oči a naplno se nadechla. To, co začalo slunce, dokončila známá kouzelně léčivá směs vůní z másla, cukru, vajíček a mouky. Cítila se najednou lehčí, jako by jí z ramen spadla neviditelná tíže. Rozpoznala jemnou uklidňující vanilku, hutnou čokoládu a ostrou kyselost citronu. Vůně kolem ní vířily a přitom jí vracely jistotu. Málem se nahlas rozesmála. Že by měla pevnější půdu pod nohama? Byla to ale pravda, poprvé za posledních čtrnáct dní se cítila zase trochu sama sebou. A potom si všimla nápisu nad pultem. *Dnešek má 86 400 vteřin. Využil jsi už alespoň jednu k úsměvu?*

Vzala si výzvu k srdci a s ještě jedním nenápadným čichnutím se široce usmála. Cítila se tu skoro jako doma a najednou ji přepadla touha vrhnout se do kuchyně a míchat, mixovat, ochutnávat a péct.

Otevřela oči a vydala se k pultu. Její dychtivost jí připadala jaksi zarezlá a nepoužívaná. Umírala touhou zjistit, co se tu nabízí, odkud se berou všechny ty báječné vůně a co by se tu mohla naučit. Ještě nikdy v Americe nebyla, a tak tu na objevování čekal celý svět jídel. V očích jí zajiskřilo. Rozhodně tu na ni čekal.

„Dobré ráno. Co byste si přála?“ zeptala se jí drobná zrzka s hustými kudrnami svázanými jasně zeleným šátkem, která právě otírala kávovar.

„Dobré ráno, já... no vlastně, jsem Sophie. Seshora.“

„Sophie!“ vyjekla dívka, upustila hadr a oběhla pult, aby mohla chytit Sophii za ramena. Prohlížela si ji rozzářeným pohledem, jako by byla spíš její prateta, s kterou se léta neviděly. „Ahoj! Moc ráda tě poznávám. Já jsem Bella, tvoje bytná. Ještě nikdy jsem bytná nebyla. Je všechno v bytě v pohodě?“ Pustila Sophii a energicky gestikulovala, takže polovinu konverzace obstarávaly její ruce. „Nepotřebuješ něco? Omlouvám se, že jsem nenakoupila žádné jídlo. Asi jsem měla, ale nebyla jsem si jistá a pak najednou přišla nečekaná objednávka a já jsem prostě... no o víkendu je to vždycky trochu bláznec. Vítej v Brooklynu.“

Sophie se zasmála a zvedla ruce, aby se ubránila přívalu slov a gest a mohla ji ujistit: „Všechno je v pořádku. Byt je báječný. A nějaký laskavý gentleman jménem Wes mi pomohl vynést kufrы nahoru. A dokonce mi věnoval květináček s rozmarýnou.“

„Ach ano, voňavý Wes,“ Belliny rty se maličko sevřely, než pokračovala dál, „je to miláček. A pořád vnucuje ty svoje bylinky.“ Pokývla k hliníkovým květináčkům s levandulemi na stolcích. „Pff, byl to mazec, abychom to vůbec stihli včas, ale když Todd, můj bratranec, řekl, že v práci hledají něco na krátkodobý pronájem, nemohla jsem to odmítnout. Tak co ti připravím? Jsi hrozně unavená? Máš teď zrovna půlnoc?“

„Ne, teď mám právě brzké odpoledne, ale snažím se na to nemyslet. A káva by byla skvostná, díky.“ Normálně byla zatvrzelý piják čaje, ale věděla, že v New Yorku si lidé potrpí spíš na kafe a navíc se obávala, že sehnat slušný šálek čaje by byla asi celkem výzva.

„Týjo, ten tvůj anglický přízvuk je strašně roztomilý.“

„Děkuju.“ Sophie se na ni musela taky usmát. Tomu nešlo odolat. Bella okolo ní tancovala jako neposedná skřítko chycená větrným vírem, ale v očích jí jiskřily zájem a inteligence.

„A dáš si i něco k jídlu? Ráno jsem udělala tyhle levandulovovanilkové dortíky nebo tam mám mrkvovoskořicové nebo citronovopomerančové.“

„Pomeranče kráčí k Anče,“ zarecitovala automaticky Sophie.

„Cože?“

„To je taková říkanka z dětského leporela, které mám moc ráda. O citronech je tam taky.“ Z nějakého důvodu odříkala tiše ještě jednu básničku: „Zeptejte se naší Tonky, jestli má chuť na citronky.“

„Jé, to je hezký. To jsem nikdy neslyšela.“ Belle se ve tváři objevil zasněný výraz. „Takové hry se slovíčky, to je jak z Mary Poppins. Mohla bych udělat celou tematickou kolekci. Superkalifradžilistikózní dorty.“

„Ta výloha mi učarovala. Ten dort jsi navrhla ty?“

Bella se rozzářila a Sophie by přísahala, že se jí pihy na nosíku radostí zachvěly. „No jasně. Líbí se ti?“

„Zamilovala jsem se do něj. Je úchvatný! Ty černobílé volánky a marcipánová peříčka jsou teda důmyslné.“

„Boží. Díky. Máš ale určitě hlad, tak co by sis dala? První je na mě.“

„Mmm, vypadají lákavě.“ Sophii při pohledu na obsah vitríny jako na povel zakručelo v žaludku. Na jedné straně byly vystavené lákavě vypadající bochánky – s ořechy a rozinkami, žitné, pětizrné –, a vedle nich sýrové pletýnky s bylinkami a housičky s dýňovými semínky. Na druhé straně zase byly vyrovnané řady nádherně zdobených dortíků v barevných košíčkách se světlou polevou a marcipánovými květinami, takže vypadaly jako velikonoční dekorace, vedle nich bylo několik ovocných cheesecáků, řada obřích kulatých sušenek, z nichž vykukovaly kusy lesklé čokolády, a také dva celé dorty.

„To všechno děláš ty?“

„Ne, na to nemám čas. Dortíky i velké dorty jsou moje. A upřímně doufám, že se trochu víc rozjedou svatební dorty. Cheesecaky jsou od ohromné Maisie, která bydlí hned za rohem a peče je, zatímco má děti ve škole. Používá organickou smetanu z rodinného mlékařství v Maine. Lidi se po nich můžou utlouct. A chleby a bagely mi denně dodávají Ed a Eda. Tak se jmenuje i jejich firma a mají slogan: *Co dělá chléb chlebem, to ví Eda s Edem*,“ zasmála se Bella.

Sophie zasténala: „Ach můj bože, teď už jsem úplně vyhladovělá. A jestli se dá aspoň trochu soudit podle těch dortů ve výloze – neměla bys mít o zákaznicky nouzi.“

Bella protáhla obličej. „O víkendech je tu trochu blázelec. A tenhle týden byl ještě šílenější než obvykle. Měla jsem dvě narozeninové oslavy, na které jsem dělala dvě stě padesát dortíků a ještě jsem je pak musela ozdobit polevou a baseballovými hráči. Řeknu ti, že ty maličké pruhované košile byly teda zatraceně náročné. Jenže všichni milují dortíky, že jo.“ Zachytila Sophiin pohled a mrkla.

Sophie se na ni zakřenila. „Moc se mi líbí ty marcipánové květiny, které jsi vyrobila,“ ukázala na dortíky ve vitrínce. „Vypadají skvěle. Ráda bych se to taky naučila.“ Zpytavě se na ně zadívala. „Píšu o vaření, a tak i hodně pečů. Zkousím různé recepty.“

„Fakt? Todd mi neřekl, co děláš. To je super. Mohly bychom se někdy vzájemně podělit o nějaké nápady.“

„To by bylo skvělé. Na pečení je prostě něco, co...“ Sophie znovu nasála okolní vůně a začala si tu připadat zase o trochu líp.

„Jé, tak to budeme kámošky. Jo, na pečení něco je... je to skoro jako kouzlo. Ráda pozoruju zákazníky. Když přicházejí s novými nápady. Je vidět, jak se jim rozzáří oči. Díky dortům se lidi usmívají.“

„Tyhle vypadají skvostně.“ Sophie se zadívala na ták s dorty před sebou. „Musely zabrat několik hodin.“

„To jo... ale stojí za to a každý z nich jsem vytvořila svýma rukama a s láskou,“ usmála se široce Bella. „A i když je to náročný, je to moje práce. Moje práce, která ale nepochybně zajímá i banku a taky mého dědu. Na něj je totiž psaná nájemní smlouva na tenhle dům.“

A nechybí ti něco? Byt pronajímám poprvé. Opravy jsme dokončili teprve před deseti dny.“

„Bello, opravdu je všechno naprosto skvělé. Všechno!“ Sophie se kousla do rtu, protože nechtěla zmiňovat chybějící povlečení. Nebyla to Bellina zodpovědnost, ale kdyby to řekla, určitě by to vzala za své.

„Tak mi hlavně jen řekni, kdybys něco potřebovala.“

„Je to báječné a balkon jsem si hned zamilovala.“

„Jen si dej pozor na komáry. Jsou pěkně hnusný.“

„Komáři?“

„No jo. Jestli si tam chceš posedět, tak si tam dej citronové svíčky nebo větrák. Tak, chceš kafe? Latté, cappuccino, macchiato, americano, espresso, flat white, překapávané, ledové?“

„Cappuccino, prosím. Naposledy jsem něco měla v letadle. Jsem úplně vyžízňená.“

„Vyžízňená, vyřízená,“ zarýmovala s úsměvem Bella. „Britská angličtina je fakt roztomilá.“

Sophie se trochu ošila a byla ráda, že si neřekla o čaj. Raději sledovala, jak se druhá dívka efektivně pustila do přípravy kávy, vyklepla lógr, odměřila a přimáčkla novou dávku namleté kávy, zručně umístila chromovaný filtr a druhou rukou už nalévala mléko do připraveného džbánu.

„Posaď se, přinesu ti to.“

Sophie se usadila k jedinému volnému stolku u okna a pak se pořádně rozhlédla po pekárně. Líbila se jí různorodost vybavení a výzdoby a rozdělení do určitých koutů. Každý měl vlastní styl určený tapetou, s kterou ladily pohovky, polštářky i židle.

Zadní části dominoval vysoký oblouk, kterým bylo vidět až do kuchyně na stůl zaprášený moukou s poházeným náčiním, jako by se tam právě dodělala další várka dobrot.

Se šťastným povzdechem se Sophie opřela. Už teď si tohle místo zamilovala a Bella ji přivítala tak přátelsky a vřele, že se najednou necítila tak daleko od domova. Vytáhla si sešit a průvodce, protože toho byla spousta, co by měla udělat. Jenže hlavu měla jako obalenou vlnou, takže se nebyla schopná soustředit a nevěděla, čím začít. Posun času byl vážně dost nepříjemný.

Mapa metra vypadala hrozivě a názvy linek byly tak různorodé, že jí z toho šla hlava kolem. Mrkla po Belle, která se otáčela za pultem, že by ji požádala o pomoc. Ale tohle přece zvládne.

S pocuchanými nervy se zadívala na rušnou ulici. Je vážně tady. V Londýně byli o několik hodin vepředu. V bezpečí kavárny získala pocit, že když se jí podaří zvládat den po dni, tak by to tu těch šest měsíců mohla přežít.

V Anglii bude pozdní odpoledne. Co asi dělá James? Zůstal dál se svou ženou Annou?

„Hej, ty budeš asi Sophie.“

Trhla sebou a vzhledla. Nad ní se tyčil nějaký muž, jehož siluetu zvýrazňovalo slunce proudící dovnitř oknem, ale do obličeje mu právě kvůli tomu nebylo vidět. Z toho, jak pokývl na Bellu, která zase divoce gestikulovala rukama, bylo zjevné, že mu dala na srozuměnou, kdo je.

Otočil si židli opěradlem od sebe, přehodil si přes ni nohu a s širokým úsměvem na tváři se posadil.

Jeho sebevědomí, nenucené chování a jistota, že bude jistě nadšená z jeho příchodu, ji okamžitě popudily. Nepatrně se usmála sevřenými rty.

„Já jsem Todd.“ Natáhl k ní ruku, takže neměla jinou možnost než si s ním potřást. Sevření měl pevné a ruku suchou.

Sophie úplně ztuhla a nejradši by se od něj odtáhla co nejdál. Vyzařovala z něj taková sebejistota, že se vedle něj cítila ještě neschopněji a úplně mimo.

„Bella je moje sestřenice. Ten byt jsem ti našel já.“

A co má být? To chce medaili?

Zdvořilost ji přinutila přikývnout a procedit: „Děkuju.“

„Ale za nic.“ Zvedl hlavu, protože se k nim blížila Bella s kávou a dortíkem pro Sophii. „Hej, Belluško, můžu dostat ledové kafe?“

„Ahoj Todde, co tě sem přivádí tak brzy?“ Postavila kafe a dort před Sophii. „Myslela bych si, že budeš ještě dospávat včerejší večírek.“

„A kdo říká, že už jsem byl doma?“

„To jsem teda husa, jasně, žes tam ještě nebyl.“

Otočila se k Sophii: „Tohle je můj bratranec Todd McLennan. Pravý lev salónů.“ Sehnula se a objala ho. „Tak kde to včera žilo? Nebo bych se spíš měla ptát, která to včera byla?“

„Tos mě teda ranila.“ Položil si ruku na srdce a zakřenil se na Sophii. „Nevěř jí ani slovo.“

„Naopak věř každickému. Ženy by se měly od Todda držet dál.“

„Bello, Bello, Bello... ty mi křivdíš,“ povzdychl si. „Já jim přece nikdy nelžu.“

„To je fakt, ale ony si vždycky myslí, že to bude právě ona, kdo tě změní.“

Pokrčil rameny a naklonil se, aby si na prst nabral trochu polevy ze Sophiina dortu. Přitom na ni uličnický mrknul. „Nemůžu za to, že mě neposlouchají.“

Sophie přimhouřila oči a Bella ho pleskla přes ruku.

„Dej ty pracky pryč, to je pro Sophii. Nejspíš ještě neměla žádnou snídani.“

„Pardon,“ řekl a ústa se mu roztáhla do širokého úsměvu, „já taky ne.“

„Byls doma?“ zeptala se Bella a zavrtěla hlavou.

„Jo, spal jsem pěkně zakutaný ve vlastní posteli, jestli to potřebuješ vědět. A uděláš mi to kafe, nebo se budu muset doprošovat?“

Sophie se musela držet, aby si neodfrkla, ten se určitě nemusel doprošovat ničeho za celý život. Už při letmém pohledu na lněnou košili Ralph Lauren, vkusné námořnické šortky a drahé, i když sešlapané boty bylo zjevné, že si žije na vysoké noze. Jako by četl její lehce pohrdavé myšlenky, otočil se na ni se zářivým úsměvem hodným filmové hvězdy.

„Tak co Angličanko, jak se ti líbí Brooklyn?“ Naklonil se na židli skoro až k ní, jako by ho to doopravdy zajímalo. Sophie ale měla dojem, že to je zažitý trik, který je pro něj stejně přirozený jako dýchání.

„Jmenuju se Sophie a sotva jsem přijela, takže jsem těžko měla čas zjistit, jestli se mi tu něco líbí.“ Znělo to odměřeně a škrobeně.

Naklonil se ještě blíže a přitáhl si její sešit a mapu. „Bergen Street. Linka F na Čtyřicátou sedmou a Padesátou.“

„Prosím?“ Sakra, tohle znělo ještě upjatěji.

Todd se ale jen usmál. „Cesta do práce. Tos přece hledala, ne?“

Byl snad profesionální čteč myšlenek? Sophie se zamračila.

„Jsi tu na výměnu s Brandi. Navrhl jsem tady ten byt u Belly, když v práci pustili ten, který měli pronajatý pro tu druhou. Fakt smůla, že si zlomila nohu, ale pro tebe to bylo vlastně štěstí, že jo. Nenapadlo by mě, že se jim podaří zařídit náhradu tak rychle. Bylas první náhradník nebo tak něco?“

„Tak něco,“ štekla Sophie ostře, ačkoli se takhle většinou nechovala. Zasáhlo ji ale, že si teď všichni budou myslet, že je jen nějaká náhradnice, přestože ona sem původně vůbec jet nechtěla.

„Hej!“ Todd rychle zvedl ruce, že se vzdává. „Nemyslel jsem tím, že bys nebyla stejně dobrá!“ V očích se mu objevilo nečekané pochopení, jako by tušil, že to bylo asi trochu komplikovanější.

„Podzemka může být napoprvé trochu složitá. Bergen Street je odsud jen dva bloky. Můžu ti to po kafi ukázat.“ Neurčitě pokrčil rameny a dodal: „Budeme kolegové.“

„Cože? Ty pracuješ v *CityZenu*?“

„Jasná věc.“ Vyzývavě nadzvedl obočí a v očích mu uličnický zablýsklo. „Píšu sloupek *Machr z velkoměsta*.“

Zjevně to měla vědět. Měla si časopis dopředu projít, což by taky každý normální člověk, který je nadšený z úžasné příležitosti jet pracovat do tak vzrušujícího města, udělal. Celé dětství strávila tím, jak se snažila nad věci povznést, zůstat pozitivní a usměvavá i přes všechnu tu špínu, kterou se na ně snažila tátova bývalá žena naházet. Nenechá si to Jamesem vzít.

Se záměrně širokým úsměvem odpověděla: „To zní skvěle.“ Jakmile odejde z kavárny, najde první novinový stánek (tady jim vlastně říkají trafiky) a koupí si *CityZen*.

„Ach jistě.“ Znovu ukázal zuby ve svém filmovém úsměvu, ale zdálo se jí to, nebo se mu tentokrát úsměvem oči nerozzářily? Měla dojem, jako by tohle opakoval moc často. „Když svou práci miluješ, už to vlastně skoro ani práce není.“

„S tím souhlasím,“ přidala se Bella, která před něj právě postavila vysokou sklenici s ledovou kávou. „Čtyři dolary.“

Zašátral v kapse a vytáhl hrst pomuchlaných bankovek. Jednu z nich jí podal a pak se natáhl, aby si nabral další kousek polevy.

„Hej, dej si vlastní.“ Sophie ho zlehka klepla přes ruku a přisunula si talířek blíž k sobě.

„S tebou není žádná sranda, Angličanko,“ postěžoval si a pěkně pomaličku slíznul pořádný kus polevy, co měl na prstu. „To je dobrota, mňam.“ Najednou vrhl po Sophii zhrožený, nesouhlasný pohled. „Řekni mi, prosím, že nejsi šílenka, která považuje své tělo za chrám a cukr za smrtelný hřích.“ S nenápadným mrknutím ven dodal: „V Brooklynu už jich je až moc. Sesterství milovnic sóji a suši. A taky quinoý a chia semínek.“

Sophie už to nevydržela a konečně se rozesmála. Nebyla to jeho vina, že právě nenávidí celý svět. „Nejsem rozhodně žádná šílenka.“

„Sakra, a to jsem doufal, že v tobě probudím pocit viny a necháš mi ten dortík.“

„V žádném případě.“ Ochranitelsky objala talířek s dortem. „Svoje jídlo miluju.“ A trochu posmutněle dodala: „Až moc.“

Naprosto beze studu ji sjel pohledem od hlavy až k patě a v očích mu hrály pobavení a ocenění. „Tady odsud to tak rozhodně nevypadá.“

Decentně si odfrkla a nevšímala si lehké červeně, která se jí rozlila po tvářích. Moc dobře pochopila, že ho nemůže brát vážně. Byla by blázen, kdyby to dělala. A ona rozhodně blázen nebude, už ne. Nikdy.

„Musím hodně běhat, abych to vyrovnala.“ Aspoň že si zabíjela tenisky, když už ne sportovní podprsenku. „Bella měla pravdu, musím si na tebe dávat pozor. Ale děkuju za kompliment.“ Nikdy nebude štíhlá jako proutek, ale kdo by takový taky chtěl být, když zrovna trpí a ještě má hlad? Díky pravidelnému běhání se jí dařilo držet velikost čtyřicet.

Zakřenil se, aniž by ho to trápilo, a na okamžik se jejich pohledy střetly. Taky se na něj usmála a pak vzala dortík a schválně si ukousla ohromný kus.

„Au, to zabořilo.“

„To taky mělo. Hmm, je to skvostné.“

„Vážně to sníš celé? Je to fakt pořádný dort. Spousta kalorií.“

Pečlivě olízla rty a ignorovala jeho výraz plný naděje. Vychutnávala si sladkou kyselost citrusů v polevě, zhluboka si povzdechla a pak se na něj samolibě zadívala. „Ach ano, vychutnám si každíčkou z nich.“

„Ty nemáš srdce, Angličanko, nemáš srdce.“ Zavrtěl hlavou a na oko se tvářil smutně, ale rty se mu pobaveně usmívaly.

„Tak tomu radši věř,“ opáčila a znovu si ukousla měkounkého těsta. Bavilo ji povídat si s ním, ale snažila se nevšímat si motýlího lechtání, které pocítila až v žaludku. O nic tady nejde, řekla si pevně. Je to atraktivní, okouzlující a naprosto povrchní muž, s kterým je legrace, nic víc. Už dlouho ale s nikým takhle neflirtovala a připadalo jí to báječně osvobozující, zvlášť když o nic nešlo.

„Tak, znalče, pomůžeš mi i tady s nejbližším okolím? Potřebuju někde koupit povlečení a ručníky.“ Zarazila se. „I když to na tebe asi není ta nejlepší otázka.“

„Tak to pardon,“ ukázal na sebe palci. „Světaznalý muž, který se nebojí vlastní ženskosti.“

„Vážně?“ zadívala se na něj zpříma.

„A ne, nejsem gay.“

„Nic jsem neřekla.“

„Je to nevyhnutelný dopad práce v ženském časopise. Absorbují informace o nákupech osmózou. Jestli chceš povlečení třeba i z nejjemnější česané bavlny – jak vidíš, vím, o čem mluvím –, tak kvalitní za rozumnou cenu mají v Nordstorm Rack, nebo můžeš do T.J. Maxx, ale to je spíš diskont. Je to kousek odsud na Fulton Street. Ukaž, označím ti to v mapě.“

„Potřebuju taky obchod s potravinami, abych si nakoupila,“ řekla, protože slovo supermarket se jí prostě nelíbilo.

„Obchod s potravinami,“ vykroužil rty a nadzvedl bradu, takže byl vidět hladce oholený celý krk. „Ježiš, říkáš to fakt úchvatně, zní to tak správně a trochu nadřazeně.“ Znovu se bezelstně zakřivil. „Je to docela sexy.“

Sophie protočila oči a zahnila myšlenku, že tohle slovo zřejmě někdo vymyslel přímo pro něj. „Měl by sis občas vyjít ven.“

Zasmál se, přisunul si židli blíž k ní a otevřel mapu. „Takže tady, máš pero? Označím ti několik obchodů.“

„Nemám.“